

Arrest

nr. 161 853 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval ALIAS: B. F., geboren op 20/03/1994 van Algerijnse nationaliteit; B. F. 20.03.1993; B. F. 20.03.1994; F. S. 20/07/1992 van Marokkaanse nationaliteit.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vernielde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1" voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2* een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

*Betrokkene heeft meerdere valse identiteiten opgegeven. Tijdens verschillende controles door de politie heeft betrokkene volgende identiteiten opgegeven: B. F., geboren op 20/03/1984 van Algerijnse nationaliteit, B. P. 20 03 1995/B. S. F. 20.03.1993: B. F. 20.03,1994. Uit onderzoek door de DVZ blijkt dat de echte identiteit van betrokkene betreft: F. S., *20/07/1992 van Marokkaanse nationaliteit Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden.*

Er werd ten laste van betrokkene door de PZ Gent een PV opgemaakt voor zware diefstal (GE.17.LA.0990S/2012). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/08/2012, 28/09/2012,05/02/2013 en 28/04/2013.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid: t

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;

Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het artikel 3 E.V.R.M. ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat in de bestreden beslissingen van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

(...)

4.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

4.2.

Dat, zoals hierboven reeds gesteld, de verzoeker een huwelijksdossier heeft met een Belgische onderdane bij de Stad Gent getuige het stavingsstuk met nr. 3.

- 4.2.1.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (in casu het artikel 3 E.V.R.M.).

In de bestreden beslissing van inreisverbod wordt geen enkel element aangehaald die aantoonde dat de verweerster de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebrek aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoeker dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoeker en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, meteen een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

- 4.2.2.

De verzoeker heeft een duurzame relatie met mejuffrouw (..), geboren op datum van 19/05/1994, met de Belgische nationaliteit.

Verzoeker en zijn partner zijn beiden meer dan 21 jaar oud.

Zij wilden hun relatie officialiseren en hebben aangifte gedaan van hun wens om te huwen bij de Stad Gent.

Zij kregen op datum van 16/09/2015 een infoblad met de binnen te brengen documenten (zie stuk 3).

Evenwel werd dit gegeven nergens in de bestreden beslissing betrokken.

Nochtans was de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan niet onwetende wat blijkt uit het volgende onderdeel van de motivering :

"Uit onderzoek door de DVZ blijkt dat de echte identiteit van betrokkene betreft : F. S. (..), ° 20/07/1982 van Marokkaanse nationaliteit

a)

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken bewust vaag blijft wat dit onderzoek inhield, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk wist dat er een huwelijksdossier hangende was bij de Stad Gent met zijn Belgische verloofde maar dit element niet betrok in de bestreden beslissing.

b)

In het arrest dd. 09/10/2015 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geweigerd wordt, stelt de Raad - zie arrest met nr. 154.233 - zaak RvV X

"Nergens uit de administratieve verslagen vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker een relatie zou hebben gehad. Bovendien dient te worden opgemerkt dat aan verzoeker op 5 oktober 2015 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht."

(zie p. 5- arrest RvV met nr. X)

De verzoeker is verwonderd omtrent de motivering in dit arrest omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiermee voorbij gaat aan het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat de verzoeker gekend is onder de echte identiteit : F. S. (..).

Evenwel wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet gepreciseerd in de bestreden beslissing uit welk onderzoek dit wel bleek, noch blijkt uit het door de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd dossier uit welk onderzoek dit wel bleek.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat dus in het schorsingsarrest voorbij aan het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitleg geeft welk onderzoek er wel gevoerd is.

De verzoeker kan daarentegen niet anders dan vaststellen dat het onderzoek wel degelijk betrekking heeft op het huwelijksdossier dat bij de Stad Gent aanhangig is.

- 4.2.3.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. in de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kenneijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd...."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest X van 27/11/2012 in de zaak RvV X, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de te algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

De verzoeker heeft een huwelijksdossier bij de Stad Gent.

Hiervan was de Stad Gent niet onwetend.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoeker, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 E.V.R.M. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wijst erop dat verzoekende partij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd alsook dat zij verschillende identiteiten heeft opgegeven zodat zij de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden en dat er in haren hoofde een proces-verbaal werd opgesteld wegens zware diefstal zodat een nieuw risico op schending van de openbare orde bestaat. Gelet op het feit dat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden is een inreisverbod van drie jaar gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde proportioneel.

Gelet op voorgaande motivering, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij, kan bezwaarlijk gesteld worden dat het in casu gaat om een stereotiepe motivering.

De verzoekende partij meent evenwel dat de geboden motivering niet afdoende is omdat niet is gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de gemachtigde zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, om humanitaire redenen. Volgens de verzoekende partij volgt hieruit dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden "*met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*". In de bestreden beslissing zou geen enkel element worden aangehaald waaruit blijkt dat een eventuele schending van de mensenrechten werd beoordeeld, in casu artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire elementen eigen aan haar individuele dossier, toch een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoekende partij voert aldus een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)"

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet voorziet dat een beslissing tot verwijdering "*gepaard gaat met*" een inreisverbod van "*maximum drie jaar*" indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het gegeven dat de verzoekende partij de verwijderingsbeslissingen die haar voorheen werden betekend, niet heeft uitgevoerd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Blijkens de

bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is de gemachtigde dan ook in principe verplicht om een inreisverbod af te leveren (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Waar artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod, gaat het duidelijk om een uitzonderingsbepaling ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet d’ office een inreisverbod wordt afgeleverd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht reikt in casu dan ook niet zo ver dat tevens een motivering vereist is als waarom geen gebruik wordt gemaakt van de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voor het louter opleggen van een inreisverbod geldt derhalve geen verdere motiveringsverplichting dan de positieve motivering dat de verzoekende partij een welbepaalde vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en/of geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gemachtigde moet niet bijkomend motiveren waarom hij geen humanitaire gronden in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van het opleggen van een inreisverbod. Overigens blijkt uit de positieve motivering dat een inreisverbod wordt opgelegd reeds voldoende dat geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen wegens humanitaire redenen.

Alsdan is het aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat het in haar individuele geval alsnog kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om, op grond van de gegevens die ten tijde van de bestreden beslissing voorlagen, een inreisverbod af te leveren.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij slechts in uiterst vage en algemene termen verwijzen naar “*humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier*”, “*een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*” en “*een eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling*”, waarmee zij doelt op artikel 3 van het EVRM doch dat zij nalaat te verduidelijken welke precies de humanitaire redenen zouden zijn of op welke manier artikel 3 van het EVRM dan wel geschonden zou zijn derwijze dat de gemachtigde in casu de feitelijke gegevens van het dossier heeft miskend of dat hij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om een inreisverbod op te leggen. De loutere verwijzing, in abstracto, naar artikel 3 van het EVRM, volstaat niet.

2.7. Voor zover verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij een huwelijksdossier heeft met een Belgische onderdane, dient de Raad uit nazicht van het administratief dossier vast te stellen dat uit de administratieve verslagen niet blijkt dat verzoekende partij een relatie zou hebben op het Belgische grondgebied. Ook toen haar de kans geboden werd over voorgaand element enige duiding te geven, weigerde verzoekende partij om mee te delen of zij al dan niet een duurzame relatie heeft op het Belgische grondgebied. Verzoekende partij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met enige relatie die zij zou hebben op het Belgische grondgebied noch kan zij stellen dat zij niet bij machte was om dit element naar voren te brengen. Met betrekking tot het stuk 3 dat de verzoekende partij nu bij haar verzoekschrift voegt oordeelt de Raad voorts nog dat zij niet aantoonde op welke wijze uit een infoblad een bestaan van een gezinsleven zou kunnen worden afgeleid. Uit het stuk 3 kan geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij enige relatie heeft met de Belgische onderdane, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. Verzoekende partij duidt ook niet hoe zij uit het enkele feit dat de verwerende partij haar naam kent, kan afleiden dat verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij naar de gemeente is gegaan en aldaar een “*Infoblad bureau huwen en samenwonen*” heeft meegekregen.

Het feit dat de verwerende partij op de hoogte is van de werkelijke identiteit van verzoekende partij alsook haar aliasen ligt niet in enig onderzoek naar mogelijk huwelijk zoals de verzoekende partij voorts onterecht stelt, maar wel in de kennisgeving aan de verwerende partij van het onderzoek gevoerd door de Marokkaanse staatsveiligheid van 16 maart 2015 waaruit blijkt dat de werkelijke identiteit van verzoekende partij F.S. is.

2.8. Samen met de verzoekende partij stelt de Raad voorts vast dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde een discretionaire beoordelingsbevoegdheid toekent met betrekking tot de specifieke geldingsduur van het op te leggen inreisverbod, zij het dat het inreisverbod in die gevallen “*maximum*” drie jaar kan duren, en dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voor het vaststellen van de concrete geldingstermijn rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd in haar kritiek dat de gemachtigde in casu geen dergelijke afweging heeft gemaakt. Immers geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing op duidelijke wijze het volgende te kennen: “*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel*” Aldus deelt de gemachtigde wel degelijk de redenen mee waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De bestreden beslissing is bijgevolg, ook wat de geldingsduur van het bestreden inreisverbod betreft, duidelijk gemotiveerd. Het gegeven dat de verzoekende partij zich gedurende haar verblijf in België in illegaal verblijf heeft genesteld en zij de openbare orde heeft geschaad, hetgeen verband houdt met de specifieke situatie van de verzoekende partij, wordt niet betwist.

Het blijkt dan ook niet dat thans, en in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die heeft geleid tot 's Raads arrest nr. X van 27 november 2012, een beslissing voorligt waarbij op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar en waarbij niet wordt uiteengezet waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd.

De motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat verweerder wel degelijk de specifieke situatie van verzoekende partij in aanmerking heeft genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van het bestreden inreisverbod.

2.9. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel motief van de bestreden beslissing op concrete wijze betwist. De volgende motieven blijven dan ook staan: “*Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Betrokkene heeft meerdere valse identiteiten opgegeven. Tijdens verschillende controles door de politie heeft betrokkene volgende identiteiten opgegeven: B. F., geboren op 20/03/1984 van Algerijnse nationaliteit, B. P. 20 03 1995/B. S. F. 20.03.1993: B. F. 20.03.1994. Uit onderzoek door de DVZ blijkt dat de echte identiteit van betrokkene betreft: F. S., *20/07/1992 van Marokkaanse nationaliteit Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Er werd ten laste van betrokkene door de PZ Gent een PV opgemaakt voor zware diefstal (GE.17.LA.0990S/2012). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/08/2012, 28/09/2012, 05/02/2013 en 28/04/2013.*”, en “*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel*”.

2.10. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER